

zemského závodu cizozemské společnosti s r. o. má okolnost, že hlavní závod cizozemský zanikl. Touto otázkou zabývá se § 113 zákona o společnostech s r. o., ustanovuje, že politický zemský úřad, v jehož obvodu tuzemský hlavní závod má své sídlo, může zrušení tuzemských závodů mezi jiným naříditi, když společnost s r. o. přestala po právu dále trvati ve svém domovském státu. Toto zrušení nerovná se úplnému zániku tuzemského závodu, nýbrž má, jak zřejmo z ustanovení posledního odstavce § 113 cit. zák., že obchody tuzemských závodů mají býti skončeny obdobně podle předpisů o likvidaci společnosti s r. o., jen v zápětí tuto likvidaci. Firma tedy dále existuje, ovšem jen jako likvidační. Jeli-kož podle výpisu z obchodního rejstříku krajského jako obchodního soudu v Mostě žalovaný tuzemský závod dosud vymazán není a byl proň 4. září 1926 ustanoven likvidátorem Emil R., s právem likvidační firmu samostatně znamenati, není námitka nedostatku pasivního oprávnění odůvodněna a nelze souhlasiti s právním názorem odvolacího soudu, že žaloba není přípustna proto, že hlavní závod ve Vídni byl již v roce 1926 vymazán.

Čís. 8307.

Nebylo-li žalovanému bez vlastní viny možno, by si opatřil včas řádné potvrzení vysvědčení chudoby, bylo na něm, by žádal o prodloužení lhůty k žalobní odpovědi, nelze však v tom, že byl pro zmeškání žalobní odpovědi vydán rozsudek pro zmeškání, spatřovati zmatečnost ani podle § 477 čís. 4 ani podle § 477 čís. 5 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 15. září 1928, R I 572/28.)

Procesní soud první stolice vydal proti žalované rozsudek pro zmeškání žalobní odpovědi, jímž uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl odvolání. Důvody: Proti žalované vydán byl rozsudek pro zmeškání, poněvadž nepodala ve lhůtě žalobní odpověď (§ 398 c. ř. s.). Z rozsudku toho odvolává se žalovaná v celém rozsahu pro zmatečnost ve smyslu § 477 čís. 4 a 5 c. ř. s. Výtku tuto odůvodňuje takto: Při prvním roku, 6. prosince 1927, k němuž se dostavila, jsouc nemajetnou, bez právního zástupce, bylo jí řečeno, že si musí do tří neděl zaopatřiti vysvědčení chudoby a zaslati je krajskému soudu, načež jí bude ustanoven zástupce chudých, který za ni podá žalobní odpověď. Štarala se proto o vysvědčení chudoby, poněvadž jí však městský úřad v D. bezdůvodně odepřel potvrzení vysvědčení, zaslala je dne 16. prosince 1927 se žádostí o povolení práva chudých procesnímu soudu. Tam bylo vysvědčení, ježto žalovaná omylem zapomněla udati číslo jednací, vzato ke spisu Nc IV 167/27 a usnesením ze dne 17. prosince 1927 Nc IV 167/27 byla žádost vrácena žalované k doplnění vysvědčení potvrzením městského úřadu do tří neděl. Toto usnesení bylo žalované doručeno 28. prosince 1927 a musila prý žalovaná býti toho mínění, že jí

byla lhůta k předložení vysvědčení chudoby a tedy k žalobní odpovědi prodloužena do 18. ledna 1928. Z toho prý vyplývá, že žalovaná bez své viny nebyla v řízení v první stoličce zastoupena, ježto jí, ačkoli za to žádala, nebyl zřízen zástupce chudých, pokud se týče že byla jí tím, že její žádost byla vzata k jinému spisu, o čemž nevěděla, odňata možnost projednávat, totiž včas podati žalobní odpověď. Odvolání není důvodné. Nehledíc k tomu, že odvolací spis obsahuje novoty, k nimž nelze přihlížeti, není výtka zmatečnosti odůvodněna ani v tom ani v onom směru. Zmatečnost ve smyslu § 477 čis. 4 c. ř. s. je tu, byla-li straně nezákonným postupem odňata možnost jednati před soudem. Podle § 477 čis. 5 c. ř. s. je řízení zmatečné, jestliže strana v řízení nebyla zastoupena vůbec nebo, je-li sama procesně nezpůsobilou, když nebyla zastoupena svým zákonným zástupcem. O žádný z těchto případů tu nejde. Žalovaná jest svéprávnou, byla řádně obeslána k prvnímu roku a dostavila se k němu, podle protokolu ze dne 6. prosince 1927 dostalo se jí poučení o nutnosti zastoupení advokátem a o právu chudých a bylo jí uloženo, by do 3. ledna 1928 podala odpověď na žalobu s tím, že k odpovědi po uplynutí této lhůty by jako k opožděné nebylo lze přihlížeti. K dalšímu jednání nebo k úkonu, k němuž by bylo po zákonu přibrati také žalovanou, již nedošlo. Nelze tedy mluvit ani o nezákonném postupu ani o tom, že žalovaná nebyla v řízení vůbec zastoupena. Jestliže žalované nebylo bez vlastní viny možno opatřiti si včas řádně potvrzení vysvědčení chudoby, měla žádati o prodloužení lhůty k žalobní odpovědi. Její vlastní omyly, nedopatření a opomenutí nemohou, i kdyby bylo prokázáno, že byly důsledkem její churavosti, rozčilenosti nebo zapomnětlivosti, uplatňovány býti jako důvody zmatečnosti řízení. Podotknouti je, že žalovaná nemůže se dovolávat ani ustanovení § 73 druhý odstavec c. ř. s., jehož výslovným předpokladem je, že žádost o udělení práva chudých byla podána bez prodlení (již) po doručení žaloby. Žaloba byla žalované doručena již 27. listopadu 1927. Žalovaná zaslala však, jak ze spisů patrné, teprve 16. prosince 1927 soudu vysvědčení nemajetnosti k dosažení práva chudých a k tomu ještě k sepsání žaloby proti Karlu L-ovi, tedy s označením, jež nehodí se na spor, o který tu šlo. Odvolání bylo tudíž zamítnouti a to podle § 471 čis. 5 a 473 c. ř. s. již v zasedání neveřejném usnesením.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Ohledně přípustnosti rekursu poukazuje se na plenární rozhodnutí tohoto soudu uveřejněné pod čís. 7671 sb. n. s. Ve věci samé nejsou vývody rekursu způsobilé, by seslabilily nebo vyvrátily správnost odůvodnění napadeného usnesení uvedeného pro výrok odvolacího soudu, že zde není zmatečnosti ani ve smyslu § 477 čis. 4 c. ř. s., ani ve smyslu § 477 čis. 5 c. ř. s. a že žalovaná nemůže se dovolávat ustanovení § 78 druhý odstavec c. ř. s., ježto vývody tyto ve věci samé nic nového neuvádějí.